Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (täiskogu)

27. november 2012*

Sisukord

I – Õiguslik raamistik 4

A – Otsus 2011/199 4

B – ESML 5

II – Põhikohtuasja asjaolud ja eelotsuse küsimused 8

III – Eelotsuse küsimuste analüüs 9

A – Esimene küsimus 9

1. Euroopa Kohtu pädevus 9

2. Vastuvõetavus 10

3. Sisulised küsimused 11

a) Küsimus, kas EL toimimise lepingu muudatus puudutab üksnes selle lepingu kolmanda osa sätteid 11

b) Küsimus, kas EL toimimise lepingu muudatus suurendab aluslepingutega liidule antud pädevust 14

B – Teine küsimus 14

1. Euroopa Kohtu pädevus 14

2. Vastuvõetavus 15

3. Sisulised küsimused 16

a) Liidu ainupädevust käsitlevate sätete tõlgendamine 16

i) ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja ELTL artikli 127 tõlgendamine 16

* Kohtumenetluse keel: inglise.

ii) ELTL artikli 3 lõike 2 tõlgendamine 17

b) EL toimimise lepingu erinevate majanduspoliitikat käsitlevate sätete tõlgendamine ... 18

i) ELTL artikli 2 lõike 3 ning ELTL artiklite 119–121 ja ELTL artikli 126 tõlgendamine 18

ii) ELTL artikli 122 tõlgendamine 18

iii) ELTL artikli 123 tõlgendamine 19

iv) ELTL artikli 125 tõlgendamine 20

c) ELL artikli 4 lõike 3 tõlgendamine 22

d) ELL artikli 13 tõlgendamine 22

i) Komisjonile ja EKP-le omistatud roll 22

ii) Euroopa Kohtule omistatud roll 23

e) Tõhusa kohtuliku kaitse üldpõhimõtte tõlgendamine 24

C – Kolmas küsimus 25

IV – Kohtukulud 25

Stabiilsusmehhanism liikmesriikide jaoks, mille rahaühik on euro — Otsus 2011/199/EL — ELTL artikli 136 muutmine — Kehtivus — ELL artikli 48 lõige 6 — Lihtsustatud läbivaatamismenetlus — ESML — Majandus- ja rahanduspoliitika — Liikmesriikide pädevus

Kohtuasjas C-370/12,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Supreme Court'i (Iirimaa) 31. juuli 2012. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 3. augustil 2012, menetluses

Thomas Pringle

versus

Iirimaa valitsus,

Iirimaa,

Attorney General,

EUROOPA KOHUS (täiskogu),

koosseisus: president V. Skouris, asepresident K. Lenaerts (ettekandja), kodade presidendid A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas, G. Arestis, J. Malenovský, M. Berger ja E. Jarašiūnas, ning kohtunikud E. Juhász, A. Borg Barthet, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, J.-J. Kasel, M. Safjan, D. Šváby, A. Prechal, C. G. Fernlund, J. L. da Cruz Vilaça ja C. Vajda,

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: kohtusekretäri abi: T. Millett,

arvestades Euroopa Kohtu presidendi 4. oktoobri 2012. aasta otsust lahendada asi kiirendatud menetluses vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklile 23a ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 105 lõikele 1,

arvestades kirjalikus menetluses ja 23. oktoobri 2012. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— T. Pringle, esindajad: J. Rogers ja *Senior Counsel* P. Callan, ning *solicitor* J. Noonani volitatud esindajad *Barrister-at-law* R. Budd ja *Barrister-at-law* J. Tomkin,

— Iirimaa, esindaja: E. Creedon, keda abistasid M. Cush, *Senior Counsel* S. Murphy, *Barrister-at-law* N. Travers ja *Barrister-at-law* C. Donnelly,

— Belgia valitsus, esindajad: T. Materne, J.-C. Halleux ja C. Pochet,

— Saksamaa valitsus, esindajad: T. Henze ja J. Möller,

— Kreeka valitsus, esindajad: A. Samoni-Rantou ning G. Karipsiades ja K. Boskovits,

— Hispaania valitsus, esindaja: N. Díaz Abad,

— Prantsusmaa valitsus, esindajad: E. Belliard, G. de Bergues ja E. Ranaivoson,

— Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* S. Fiorentino,

— Küprose valitsus, esindajad: D. Lysandrou ja N. Kyriakou,

— Madalmaade valitsus, esindajad: C. Wissels ja M. Bulterman,

— Austria valitsus, esindaja: G. Hesse,

— Slovakkia valitsus, esindaja: B. Ricziová,

— Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: E. Jenkinson, keda abistas A. Dashwood, *QC*,

— Euroopa Parlament, esindajad: A. Neergaard ja R. Crowe,

— Euroopa Ülemkogu, esindajad: H. Legal, G. Maganza ja A. de Gregorio Merino,

— Euroopa Komisjon, esindajad: J.-P. Keppenne, L. Romero Requena ja B. Smulders,

olles ära kuulanud kohtujuristi,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb esiteks Euroopa Ülemkogu 25. märtsi 2011. aasta otsuse 2011/199/EL, millega muudetakse Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklit 136 seoses stabiilsusmehhanismiga liikmesriikide jaoks, mille rahaühik on euro (ELT L 91, lk 1), kehtivust ja teiseks seda, kuidas tõlgendada ELL artiklit 2, ELL artiklit 3, ELL artikli 4 lõiget 3, ELL artiklit 13, ELTL artikli 2 lõiget 3, ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja lõiget 2, ELTL artikleid 119–123 ja ELTL artikleid 125–127 ning tõhusa kohtuliku kaitse ja õiguskindluse üldpõhimõtteid.

2 Taotlus on esitatud seoses Iiri parlamendisaadiku Thomas Pringle'i poolt High Court'i (Iirimaa) otsuse peale esitatud apellatsioonkaebusega Iirimaa valitsuse, Iirimaa ja Attorney General'i vastu, milles ta palub esiteks tuvastada, et ELTL artikli 136 muutmine otsuse 2011/199 artikliga 1 kujutab endast EL toimimise lepingu õigusvastast muutmist, ja teiseks, et Belgia Kuningriigi, Saksamaa Liitvabariigi, Eesti Vabariigi, Iirimaa, Kreeka Vabariigi, Hispaania Kuningriigi, Prantsuse Vabariigi, Itaalia Vabariigi, Küprose Vabariigi, Luksemburgi Suurhertsogiriigi, Malta, Madalmaade Kuningriigi, Austria Vabariigi, Portugali Vabariigi, Sloveenia Vabariigi, Slovaki Vabariigi ja Soome Vabariigi vahel Brüsselis 2. veebruaril 2012 sõlmitud Euroopa stabiilsusmehhanismi asutamislepingut (edaspidi „ESML") ratifitseerides, heaks kiites või vastu võttes võtab Iirimaa endale kohustused, mis ei ole kooskõlas Euroopa Liidu aluseks olevate lepingutega.

I – Õiguslik raamistik

A – *Otsus 2011/199*

3 Belgia valitsus esitas 16. detsembril 2010 ELL artikli 48 lõike 6 esimese lõigu alusel ettepaneku muuta ELTL artiklit 136 sellele artiklile lõike 3 lisamisega.

4 Euroopa Parlament, Euroopa Komisjon ja Euroopa Keskpank (EKP) esitasid selle ettepaneku kohta arvamuse vastavalt 23. märtsil, 15. veebruaril ja 17. märtsil 2011. Otsus 2011/199 võeti vastu 25. märtsil 2011.

5 Selle otsuse põhjendustes 2, 4 ja 5 on öeldud:

„(2) Riigipead ja valitsusjuhid leppisid Euroopa Ülemkogu 28. ja 29. oktoobri 2010. aasta kohtumisel kokku, et liikmesriigid peaksid looma alalise kriisilahendusmehhanismi, et tagada finantsstabiilsus kogu euroalal, ja kutsusid Euroopa Ülemkogu eesistujat üles pidama Euroopa Ülemkogu liikmetega konsultatsioone selleks vajalike muudatuste üle, mis tuleb piiratud määral teha aluslepingus.

[…]

(4) Stabiilsusmehhanism on vajalik vahend, et tegeleda selliste juhtudega, mil esineb risk kogu euroala finantsstabiilsusele, nagu kogeti 2010. aastal, ning seega aitab mehhanism säilitada liidu enda majanduslikku ja finantsstabiilsust. Euroopa Ülemkogu leppis 16. ja 17. detsembri 2010. aasta kohtumisel kokku, et kuna selle mehhanismi eesmärk on tagada kogu euroala finantsstabiilsus, siis [EL toimimise] lepingu artikli 122 lõiget 2 ei ole enam sellel eesmärgil vaja kasutada. Riigipead ja valitsusjuhid leppisid seetõttu kokku, et kõnealust sätet ei tuleks sellel eesmärgil kasutada.

(5) Euroopa Ülemkogu otsustas 16. detsembril 2010 konsulteerida Euroopa Liidu lepingu artikli 48 lõike 6 teise lõigu kohaselt nimetatud ettepaneku suhtes Euroopa Parlamendi ja komisjoniga. Ülemkogu otsustas samuti konsulteerida [EKPga]. […]"

6 Otsuse 2011/199 artikkel 1 sätestab:

„[EL toimimise] lepingu artiklisse 136 lisatakse järgmine lõige:

3. Liikmesriigid, mille rahaühik on euro, võivad luua stabiilsusmehhanismi, mis võetakse kasutusele, kui see on kogu euroala stabiilsuse tagamiseks hädavajalik. Mehhanismi alusel mis tahes vajaliku finantsabi andmine toimub rangetel tingimustel."

7 Otsuse 2011/199 artikkel 2 sätestab:

„Liikmesriigid teatavad nõukogu peasekretärile viivitamata kooskõlas oma põhiseadusest tulenevate nõuetega käesoleva otsuse heakskiitmiseks vajalike menetluste lõpuleviimisest.

Käesolev otsus jõustub 1. jaanuaril 2013, tingimusel et esimeses lõigus osutatud teatised on kätte saadud, või vastasel juhul esimeses lõigus osutatud teatistest viimase kättesaamisele järgneva kuu esimesel päeval."

B – *ESML*

8 ESML-i osalised on liikmesriigid, mille rahaühik on euro.

9 ESML põhjendused 1 ja 16 on sõnastatud järgmiselt:

„(1) Euroopa Ülemkogu leppis 17. detsembril 2010 kokku, et euroala liikmesriigid peaksid looma alalise stabiilsusmehhanismi. Euroopa stabiilsusmehhanism (ESM) hakkab täitma Euroopa Finantsstabiilsuse Fondi (EFSF) ja Euroopa finantsstabiilsusmehhanismi (EFSM) praeguseid ülesandeid, andes vajaduse korral euroala liikmesriikidele finantsabi.

[…]

(16) Lepinguosaliste vahelised või lepinguosaliste ja ESM-i vahelised vaidlused käesoleva lepingu tõlgendamise või kohaldamise üle antakse lahendamiseks Euroopa Kohtusse kooskõlas [ELTL] artikliga 273."

10 ESML artikkel 1 „Asutamine ja liikmed" sätestab:

„1. Käesoleva lepinguga asutavad lepinguosalised omavahel rahvusvahelise finantseerimisasutuse nimega Euroopa stabiilsusmehhanism („ESM").

2. Lepinguosalised on ESM-i liikmed."

11 ESML artikkel 3 selgitab stabiilsusmehhanismi, mille maksimaalne laenumaht on selle lepingu artikli 39 kohaselt esialgu 500 miljardit eurot, eesmärki järgmiselt:

„ESM-i eesmärk on mobiliseerida vahendeid ja anda rangetel tingimustel, mis on asjakohased asjaomase finantsabi andmise vahendi puhul, stabiilsustoetust ESM-i liikmetele, kes on tõsistes rahalistes raskustes või kellel on oht sellistesse raskustesse sattuda, kui see on hädavajalik kogu

euroala ja selle liikmesriikide finantsstabiilsuse tagamiseks. Sellega seoses on ESM-il õigus kaasata vahendeid, andes välja finantsinstrumente või sõlmides ESM-i liikmetega, finantseerimisasutustega või kolmandate isikutega rahalisi või muid kokkuleppeid või tehinguid."

12 ESML artikli 4 lõiked 1, 3 ja lõike 4 esimene lõik sätestavad:

„1. ESM-il on juhatajate nõukogu ja direktorite nõukogu, samuti tegevdirektor ja teised vajalikuks peetavad töötajad.

[...]

3. Otsuse vastuvõtmiseks vastastikusel kokkuleppel on vaja hääletamisel osalevate liikmete ühehäälset heakskiitu. Hääletamisest hoidumine ei takista vastastikusel kokkuleppel tehtavate otsuste vastuvõtmist.

4. Erandina lõikest 3 kasutatakse hääletamiseks kiirmenetlust, kui komisjon ja EKP on mõlemad seisukohal, et artiklites 13 kuni 18 määratletud finantsabi andmiseks või rakendamiseks vajaliku otsuse kiirkorras vastu võtmata jätmine ohustaks olulisel määral euroala majanduslikku ja finantsilist jätkusuutlikust. [...]"

13 ESML artikli 5 lõige 3 näeb ette, et „[m]ajandus- ja rahandusküsimuste eest vastutav Euroopa Komisjoni liige ning EKP president, samuti Eurorühma esimees (kui ta ei ole esimees või juhatajate nõukogu liige), võivad osaleda [ESM-i] juhatajate koosolekutel vaatlejana."

14 Selle lepingu artikli 5 lõike 7 punkti m kohaselt võtab juhatajate nõukogu kvalifitseeritud häälteenamusega vastu otsused „vaidluste lahendamise kohta vastavalt artikli 37 lõikele 2".

15 ESML artikli 6 lõige 2 sätestab, et „[m]ajandus- ja rahandusküsimuste eest vastutav Euroopa Komisjoni liige ning EKP president võivad mõlemad määrata [ESM-i direktorite nõukogusse] ühe vaatleja".

16 ESML artikli 8 lõige 5 sätestab:

„ESM-i iga liikme vastutus piirdub igal juhul tema osaga lubatud aktsiakapitalis, mida arvestatakse väljalaskehinnas. Ükski ESM-i liige ei vastuta tulenevalt oma liikmesusest ESM-i kohustuste eest. […]"

17 ESML artikkel 12 määratleb põhimõtted, mille järgi stabiilsustoetust antakse ja näeb lõikes 1 ette järgmist:

„ESM võib anda oma liikmele stabiilsustoetust rangetel tingimustel, mis on asjakohased asjaomase finantsabi andmise vahendi puhul, kui see on hädavajalik kogu euroala ja selle liikmesriikide finantsstabiilsuse tagamiseks. Need tingimused võivad hõlmata eri tingimusi alates makromajanduslikust kohandamisprogrammist kuni abi saamise eelnevalt kehtestatud tingimuste pideva järgimiseni."

18 ESM-i liikmele stabiilsustoetuse andmise korda on kirjeldatud lepingu artiklis 13 järgmiselt:

„1. ESM-i liige võib esitada stabiilsustoetuse taotluse juhatajate nõukogu esimehele. Sellises taotluses märgitakse kavandatav(ad) finantsabi vahend(id). Pärast sellise taotluse saamist volitab juhatajate nõukogu esimees Euroopa Komisjoni, kes tegutseb koostöös EKP-ga, täitma järgmisi ülesandeid:

a) hindama, kas on ohtu kogu euroala või sellesse kuuluvate liikmesriikide finantsstabiilsusele, välja arvatud juhul, kui EKP on juba esitanud artikli 18 lõike 2 kohase analüüsi;

b) hindama, kas valitsemissektori võlg on jätkusuutlik. Kui see on asjakohane ja vajalik, eeldatakse et selline hinnang koostatakse koostöös [Rahvusvahelise Valuutafondiga (IMF)];

c) hindama asjaomase ESM-i liikme tegelikku või potentsiaalset rahastamisvajadust.

2. ESM-i liikme taotluse ja lõikes 1 osutatud hindamise alusel võib juhatajate nõukogu põhimõtteliselt otsustada anda asjaomasele ESM-i liikmele stabiilsustoetust finantsabi vormis.

3. Kui lõike 2 kohane otsus võetakse vastu, volitab juhatajate nõukogu Euroopa Komisjoni pidama (koostöös EKP-ga ja võimaluse korral koos IMF-iga) asjaomase ESM-i liikmega läbirääkimisi vastastikuse mõistmise memorandumi sõlmimiseks, millega määratakse üksikasjalikult kindlaks finantsabiga seotud tingimused. Vastastikuse mõistmise memorandumi sisu vastab asjaomaste puuduste tõsidusele ja finantsabi andmise vahendile. Samal ajal koostab ESM-i tegevdirektor finantsabi andmise lepingu ettepaneku (mis hõlmab finants- ja muid tingimusi ning vahendite valikut), mis esitatakse vastuvõtmiseks juhatajate nõukogule.

Vastastikuse mõistmise memorandum on täielikult kooskõlas EL-i toimimise lepinguga ette nähtud majanduspoliitika koordineerimise meetmetega, eelkõige Euroopa Liidu õigusaktidega, sealhulgas asjaomasele ESM-i liikmele adresseeritud arvamuse, hoiatuse, soovituse või otsusega.

4. Euroopa Komisjon kirjutab ESM-i nimel alla vastastikuse mõistmise memorandumile, tingimusel et eelnevalt on täidetud lõikes 3 sätestatud tingimused ja memorandumi on eelnevalt heaks kiitnud juhatajate nõukogu.

5. Juhatajate nõukogu kiidab heaks finantsabi andmise lepingu, milles on üksikasjalikult sätestatud antava stabiilsustoetuse finantsaspektid ja vajaduse korral abi esimese osa väljamaksmise kord.

6. ESM kehtestab asjakohase hoiatussüsteemi, millega tagatakse, et ESM-i liige tasub ESM-ile õigel ajal stabiilsustoetusega seotud mis tahes tagasimaksed.

7. Euroopa Komisjon (koostöös EKP-ga ja võimaluse korral koos IMF-iga) kontrollib finantsabiga seotud tingimuste täitmist."

19 ESM võib stabiilsusmehhanismi liikmele anda toetust artiklites 14–18 ette nähtud instrumentide abil ehk finantsabi ennetava tingimusliku krediidiliini vormis (artikkel 14) ja laenu vormis (artiklid 15 ja 16), ESM-i liikme võlakirjade ostmisega esmasturul (artikkel 17) ja tehingute korraldamisega järelturul seoses ESM-i liikme võlakirjadega seoses järelturul tehingute korraldamisega (artikkel 18).

20 ESML artikli 20 lõige 1 sätestab, et „[s]tabiilsustoetuse andmisel üritab ESM täielikult katta oma rahastamis- ja tegevuskulud ning lisab asjakohase marginaali".

21 ESML artikli 25 lõige 2 näeb ette:

„Kui ESM-i liige ei suuda teha artikli 9 lõigete 2 või 3 kohase kapitali sissenõudmise raames nõutavat sissemakset, suurendatakse kõigi ESM-i liikmete puhul sissenõutavat kapitali mahtu, et tagada ESM-ile nõutav sissemakstud kapital täies mahus. Juhatajate nõukogu võtab asjakohased meetmed tagamaks, et asjaomane ESM-i liige tasub oma võla ESM-ile mõistliku aja jooksul. Juhatajate nõukogu võib tasumata summalt nõuda viivist."

22 Lepingu artikli 32 lõike 2 kohaselt on ESM-il juriidilise isiku staatus.

23 ESML artikkel 37 „Tõlgendamine ja vaidluste lahendamine" sätestab:

„1. Käesoleva lepingu ja ESM-i muude õigusaktide sätete tõlgendamise või kohaldamise küsimus, mis tekib ESM-i liikme ja ESM-i vahel või ESM-i liikmete vahel, esitatakse otsustamiseks direktorite nõukogule.

2. Juhatajate nõukogu lahendab kõik vaidlused, mis tekivad ESM-i liikme ja ESM-i vahel või ESM-i liikmete vahel käesoleva lepingu tõlgendamise või kohaldamise üle, sealhulgas kõik vaidlused selle üle, kas ESM-i vastuvõetud otsused on kooskõlas käesoleva lepinguga. Asjaomas(t)e ESM-i liikme(te) poolt ametisse nimetatud juhatajate nõukogu liikmete hääleõigus peatatakse, kui juhatajate nõukogu hääletab nimetatud otsuse üle ning otsuse vastuvõtmiseks vajalik häältearv arvutatakse vastavalt ümber.

3. Kui ESM-i liige lõikes 2 osutatud otsuse vaidlustab, esitatakse vaidlus Euroopa Liidu Kohtule. Euroopa Liidu Kohtu otsus on poolte jaoks siduv ja nad võtavad selle täitmiseks vajalikud meetmed ajavahemiku jooksul, mille nimetatud kohus on määranud."

II – Põhikohtuasja asjaolud ja eelotsuse küsimused

24 T. Pringle esitas 13. aprillil 2012 High Court'ile põhikohtuasja vastustajate vastu kaebuse, milles ta väitis esiteks, et otsust 2011/199 ei võetud ELL artikli 48 lõikes 6 sätestatud lihtsustatud läbivaatamismenetlust kohaldades vastu õiguspäraselt, kuna otsusega muudetakse liidu pädevust, mis on vastuolus selle sätte kolmanda lõiguga, ning et nimetatud otsus on vastuolus EL lepingu ja EL toimimise lepingu majandus- ja rahaliitu käsitlevate sätetega ning liidu õiguse üldpõhimõtetega.

25 Teiseks väitis T. Pringle, et ESML-i ratifitseerides, heaks kiites või vastu võttes võtaks Iirimaa endale kohustusi, mis on vastuolus EL lepingu ja EL toimimise lepingu majandus- ja rahapoliitikat käsitlevate sätetega ning sekkuks otse liidu ainupädevusse rahapoliitika valdkonnas. ESM-i asutamisega loovad liikmesriigid, mille rahaühik on euro, enda jaoks autonoomse ja püsivalt tegutseva rahvusvahelise institutsiooni eesmärgiga kalduda kõrvale EL toimimise lepingu majandus- ja rahapoliitikat käsitlevate sätetega kehtestatud keeldudest ja piirangutest. Lisaks omistab ESML liidu institutsioonidele uusi pädevusi ja paneb neile ülesandeid, mis on vastuolus nende EL lepingus ja EL toimimise lepingus määratletud ülesannetega. Lisaks on ESML vastuolus tõhusa kohtuliku kaitse ja õiguskindluse üldpõhimõtetega.

26 High Court jättis 17. juuli 2012. aasta otsusega T. Pringle'i kaebuse tervikuna rahuldamata.

27 19. juulil 2012 esitas T. Pringle selle otsuse peale apellatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule.

28 Neil asjaoludel otsustas Supreme Court menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas […] otsus 2011/199[…] on kehtiv:

— võttes arvesse, et käesolevas asjas kasutati ELL artikli 48 lõikes 6 sätestatud lihtsustatud läbivaatamismenetlust, ja eelkõige seda, kas ELTL artikli 136 kavandatud muudatus võib suurendada liidule aluslepingutega antud pädevust;

— võttes arvesse kavandatud muudatuse sisu, ja eelkõige seda, kas sellega võidakse rikkuda aluslepinguid või liidu õiguse üldpõhimõtteid?

2. Võttes arvesse:

— ELL artiklit 2 ja ELL artiklit 3 ning EL toimimise lepingu kolmanda osa VIII jaotise sätteid, eeskätt [ELTL artikleid 119–123] [ja ELTL artikleid 125–127];

— liidu ainupädevust rahapoliitika valdkonnas, mis on sätestatud ELTL artikli 3 lõike 1 punktis c, ja rahvusvaheliste lepingute sõlmimisel, mis kuuluvad ELTL artikli 3 lõike 2 kohaldamisalasse;

— liidu pädevust liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimisel, mis on sätestatud ELTL artikli 2 lõikes 3 ja EL toimimise lepingu kolmanda osa VIII jaotises;

— liidu institutsioonide pädevust ja ülesandeid ELL artiklis 13 sätestatud põhimõtetest lähtudes;

— lojaalse koostöö põhimõtet, mis on sätestatud EL toimimise lepingu artikli 4 lõikes 3;

— liidu õiguse üldpõhimõtteid, eeskätt tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta") artiklis 47, ning õiguskindluse üldpõhimõtet,

kas Euroopa Liidu liikmesriigil, mille rahaühik on euro, on õigus sõlmida ja ratifitseerida niisugune rahvusvaheline leping nagu ESML?

3) Kui otsus [2011/199] loetakse kehtivaks, siis kas liikmesriigi õigus sõlmida ja ratifitseerida niisugune rahvusvaheline leping nagu ESML sõltub sellest, kas nimetatud otsus on jõustunud?"

III – Eelotsuse küsimuste analüüs

A – *Esimene küsimus*

29 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas otsus 2011/199 on kehtiv, kuna sellega muudetakse ELTL artiklit 136, millele lisatakse ELL artikli 48 lõikes 6 sätestatud lihtsustatud läbivaatamismenetlust kohaldades stabiilsusmehhanismi käsitlev lõige 3.

1. Euroopa Kohtu pädevus

30 Iirimaa ning Belgia, Saksamaa, Hispaania, Prantsusmaa, Itaalia, Küprose, Madalmaade, Austria ja Slovakkia valitsus ning Euroopa Ülemkogu ja komisjon väidavad, et Euroopa Kohtu pädevus esimese küsimuse arutamisel on piiratud, kui mitte välistatud, kuna see küsimus käsitleb esmase õiguse kehtivust. Nimelt ei anna ELTL artikkel 267 Euroopa Kohtule pädevust hinnata aluslepingute sätete kehtivust.

31 Selles osas tuleb kõigepealt meenutada, et kehtivuse küsimus puudutab Euroopa Ülemkogu otsust. Kuna esiteks kuulub Euroopa Ülemkogu EL lepingu artikli 13 lõikes 1 loetletud liidu institutsioonide hulka ja teiseks on Euroopa Kohus ELTL artikli 267 esimese lõigu punkti b kohaselt pädev „tegema eelotsuseid, mis käsitlevad […] liidu institutsioonide […] õigusaktide kehtivust", on Euroopa Kohus üldjuhul pädev Euroopa Ülemkohtu otsuse kehtivust kontrollima.

32 Järgmiseks tuleb märkida, et otsus 2011/199 käsitleb EL toimimise lepingusse uue esmase õiguse sätte ehk ELTL artikli 136 lõike 3 lisamist.

33 On tõsi, nagu väidavad ka Iirimaa ja käesoleva kohtuotsuse punktis 30 nimetatud valitsused ning institutsioonid, et ELTL artikli 267 esimese lõigu punkti a kohaselt ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse esmase õiguse kehtivuse kontrollimine. Kuid pärast seda, kui jõustus Lissaboni leping, mis kehtestas lisaks EL toimimise lepingu tavalisele läbivaatamismenetlusele ELL artikli 48 lõike 6 alusel lihtsustatud läbivaatamismenetluse, tekib küsimus, kas Euroopa Kohtul palutakse kontrollida, kas liikmesriigid on täitnud selles sättes kehtestatud tingimused, kohaldades EL toimimise lepingut muutes lihtsustatud läbivaatamismenetlust.

34 Selles küsimuses olgu meenutatud, et ELL artikli 48 lõike 6 esimese lõigu kohaselt kohaldatakse lihtsustatud läbivaatamismenetlust „liidu sisepoliitikat ja -meetmeid käsitlevate [EL] toimimise lepingu kolmanda osa sätete täielikuks või osaliseks muutmiseks". Selle lõike teine lõik kinnitab, et „Euroopa Ülemkogu võib vastu võtta otsuse, millega muudetakse täielikult või osaliselt [EL] toimimise lepingu kolmandat osa". Sama lõike kolmanda lõigu kohaselt ei või selline otsus „suurendada aluslepingutega liidule antud pädevust".

35 Kuna nende tingimuste täitmise kontrollimine on vajalik selleks, et teha kindlaks, kas lihtsustatud läbivaatamismenetlust võib kohaldada, tuleb Euroopa Kohtul institutsioonina, kes ELL artikli 19 lõike 1 esimese lõigu kohaselt tagab, et aluslepingute tõlgendamisel ja kohaldamisel austatakse õigust, kontrollida, kas Euroopa Ülemkogu poolt ELL artikli 48 lõike 6 alusel vastu võetud otsus on kehtiv.

36 Selleks tuleb Euroopa Kohtul kontrollida esiteks seda, kas artikli 48 lõikes 6 kehtestatud menetluseeskirju on järgitud ja teiseks seda, kas kokkulepitud muudatused käsitlevad üksnes EL toimimise lepingu kolmandat osa, mis tähendab, et muudatused ei too endaga kaasa Euroopa Liidu aluseks olevate lepingute ühegi muu osa muutmist ega suurenda liidule antud pädevust.

37 Eeltoodust tuleneb, et Euroopa Kohus on pädev kontrollima otsuse 2011/199 kehtivust, lähtudes ELL artikli 48 lõikes 6 sätestatud tingimustest.

2. Vastuvõetavus

38 Iirimaa väidab, et eelotsuse küsimus on vastuvõetamatu, kuna esiteks, lähtuvalt kohtupraktikast, mis kujundati välja 9. märtsi 1994. aasta otsusega kohtuasjas C-188/92: TWD Textilwerke Deggendorf (EKL 1994, lk I-833), oleks põhikohtuasja kaebaja pidanud esitama otsuse 2011/199 vastu ELTL artikli 263 alusel hagi selle artikli kuuendas lõigus kehtestatud tähtaja jooksul ja teiseks oleks ta igal juhul pidanud nimetatud otsuse kehtivuse vaidlustama liikmesriigi kohtus mõistliku tähtaja jooksul. Ent T. Pringle algatas põhikohtuasja alles 13. aprillil 2012, samas kui nimetatud otsus võeti vastu 25. märtsil 2011.

39 Sellega seoses tuleb meenutada, et siseriiklikus menetluses on igal menetlusosalisel õigus väita asja menetlevas kohtus, et liidu akt on kehtetu ja paluda nimetatud kohtul, kes ise ei ole pädev akti kehtetuse üle otsustama, esitada Euroopa Kohtule sellekohane eelotsuse küsimus (vt 15. veebruari 2001. aasta otsus kohtuasjas C-239/99: Nachi Europe, EKL 2001, lk I-1197, punkt 35; 25. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk I-6677, punkt 40, ja 29. juuni 2010. aasta otsus kohtuasjas C-550/09: E ja F, EKL 2010, lk I-6213, punkt 45). Sellega seoses tuleb rõhutada, et ELTL artikli 267 esimese lõigu punkt b ei sea nimetatud sätte alusel esitatud eelotsusetaotluse vastuvõetavust sõltuvusse sellest, kas menetlusosaline järgis tähtaega, mille jooksul tuleb pädevas siseriiklikus kohtus algatada liidu asjassepuutuva õigusakti kehtivust vaidlustav menetlus. Nimelt reguleerivad vastavate liidu õigusnormide puudumisel siseriiklike menetluste algatamise tähtaegu siseriiklikud menetlusnormid ja üksnes liikmesriikide kohtud on pädevad põhikohtuasja menetlemise käigus nendest tähtaegadest kinnipidamist kontrollima.

40 Eelotsusetaotlusest nähtub samas, et High Court lükkas tagasi Iirimaa väite, et kaebus esitati hilinenult ja et eelotsusetaotluse esitanud kohus ei pidanud vajalikuks seda küsimust uuesti arutada.

41 Olgu siiski täpsustatud, et menetluspoole õigust väita, et liidu õigusakt on kehtetu, saab tunnustada vaid eeldusel, et tal puudus õigus esitada ELTL artikli 263 alusel selle akti vastu hagi (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus TWD Textilwerke Deggendorf, punkt 23; eespool viidatud kohtuotsus E ja F, punkt 46, ja 17. veebruari 2011. aasta otsus kohtuasjas C-494/09: Bolton Alimentari, EKL 2011, lk I-647, punkt 22). Nimelt, kui nõustuda sellega, et isik, kellel oleks ilma igasuguse kahtluseta olnud õigus esitada ELTL artikli 623 neljanda lõigu alusel hagi liidu akti tühistamiseks, võiks pärast ELTL artikli 263 kuuendas lõigus hagi esitamiseks kehtestatud tähtaja lõppemist sama akti kehtivuse vaidlustada siseriiklikus kohtus, tähendaks see, et talle jääb võimalus vältida seda, et nimetatud akt muutub pärast hagi esitamise tähtaja lõppemist tema suhtes lõplikuks (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsused TWD Textilwerke Deggendorf, punktid 18 ja 24; E ja F, punktid 46 ja 48, ning Bolton Alimentari, punktid 22 ja 23).

42 Käesolevas asjas ei nähtu, et põhikohtuasja kaebajal oleks ilma igasuguse kahtluseta olnud õigus esitada ELTL artikli 263 alusel hagi otsuse 2011/199 tühistamiseks.

43 Seega ei saa nõustuda Iirimaa väidetega, mille kohaselt tuleb esimest eelotsuse küsimust pidada vastuvõetamatuks.

44 Eeltoodust tuleneb, et esimene eelotsuse küsimus on vastuvõetav.

3. Sisulised küsimused

45 Esiteks tuleb hinnata, kas otsusega 2011/199 kavandatud EL toimimise lepingu muudatus puudutab üksnes EL toimimise lepingu kolmanda osa sätteid ja teiseks kontrollida, et see muudatus ei suurenda aluslepingutega liidule antud pädevust.

a) Küsimus, kas EL toimimise lepingu muudatus puudutab üksnes selle lepingu kolmanda osa sätteid

46 Tuleb tõdeda, et otsus 2011/199 muudab EL toimimise lepingu kolmanda osa sätet ehk ELTL artiklit 136 ja et seega on formaalselt täidetud ELL artikli 48 lõike 6 esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimus, mille kohaselt võib lihtsustatud läbivaatamismenetluses muuta üksnes kolmanda osa sätteid.

47 Sellegipoolest küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas EL toimimise lepingu muudatus mõjutab ka selle lepingu esimese osa sätteid. Nimetatud küsimusega soovib ta teada, kas otsus 2011/199 riivab liidu pädevust rahapoliitika valdkonnas ja liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimisel.

48 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artikli 119 lõike 2 kohaselt hõlmab liikmesriikide ja liidu tegevus ühisraha, mille nimetus on euro, ning ühtse rahapoliitika ja vahetuskursipoliitika määratlemist ja teostamist. Liidu rahapoliitikat käsitlevad eeskätt ELTL artikli 3 lõike 1 punkt c ja ELTL artiklid 127–133.

49 Lisaks sellele teostab EKP, vastavalt ELTL artikli 282 lõikele 1, koos euro kasutusele võtnud ja eurosüsteemi moodustavate liikmesriikide keskpankadega liidu rahapoliitikat.

50 ELTL artikli 3 lõike 1 punkt c sätestab, et liidul on ainupädevus nende liikmesriikide, mille rahaühik on euro, rahapoliitika valdkonnas.

51 Lisaks hõlmab liikmesriikide ja liidu tegevus ELTL artikli 119 lõike 1 kohaselt niisuguse majanduspoliitika kasutuselevõttu, mis rajaneb liikmesriikide majanduspoliitika tihedal koordineerimisel, siseturul ja ühiseesmärkide kindlaksmääramisel ning mida korraldatakse kooskõlas vabal konkurentsil põhineva avatud turumajanduse põhimõttega. Liidu majanduspoliitikat käsitlevad ELTL artikli 2 lõige 3, ELTL artikli 5 lõige 1 ja ELTL artiklid 120–126.

52 Niisiis tuleb esiteks teha kindlaks, kas otsus 2011/199, mis muudab ELTL artiklit 136, lisades sellele lõike 3, mille kohaselt: „[l]iikmesriigid, mille rahaühik on euro, võivad luua stabiilsusmehhanismi", annab liikmesriikidele pädevuse rahapoliitika valdkonnas, puudutades liikmesriike, mille rahaühik on euro. Nimelt, kui see oleks nii, riivaks kõnesolev aluslepingu muudatus liidu ainupädevust, mis on ette nähtud ELTL artikli 3 lõike 1 punktis c ja kuna viimati nimetatud säte asub EL toimimise lepingu esimeses osas, saaks niisugust muudatust teha üksnes ELL artikli 48 lõigetes 2–5 ette nähtud tavalises läbivaatamismenetluses.

53 Antud küsimuses tuleb kõigepealt märkida, et EL toimimise leping, kus puudub rahapoliitika definitsioon, viitab rahapoliitikat käsitlevates sätetes pigem selle poliitika eesmärkidele kui selle teostamise vahenditele.

54 ELTL artikli 127 lõike 1 ja ELTL artikli 282 lõike 2 kohaselt on liidu rahapoliitika esmane eesmärk säilitada hindade stabiilsus. Need sätted näevad veel ette, et Euroopa Keskpankade Süsteem (edaspidi „EKPS") toetab liidu üldist majanduspoliitikat, selleks et kaasa aidata liidu eesmärkide saavutamisele, nagu need on esitatud ELL artiklis 3. Lisaks näeb ELTL artikli 139 lõige 2 ette, et ELTL artikli 127 lõiget 1 ei kohaldata liikmesriikidele, mille suhtes on kehtestatud erand ELTL artikli 139 lõike 1 tähenduses.

55 Seega tuleb analüüsida, kas stabiilsusmehhanismi, mille asutamise näeb ette otsuse 2011/199 artikkel 1, eesmärgid ja nende eesmärkide saavutamiseks ette nähtud vahendid ei kuulu rahapoliitika valdkonda ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja ELTL artikli 127 tähenduses.

56 Mis puudutab esiteks stabiilsusmehhanismi eesmärki säilitada kogu euroala stabiilsus, siis eristub see selgelt eesmärgist säilitada hindade stabiilsus, mis on liidu rahapoliitika esmane eesmärk. Ehkki euroala stabiilsus võib mõjutada sellel alal kasutatava raha stabiilsust, ei või majanduspoliitika meedet võrdsustada rahapoliitika meetmega üksnes seetõttu, et sellel meetmel võib olla kaudne mõju euro stabiilsusele.

57 Teiseks, mis puudutab taotletava eesmärgi saavutamise vahendeid, siis täpsustab otsus 2011/199 üksnes seda, et stabiilsusmehhanismiga antakse mis tahes vajalikku finantsabi ning see ei sisalda ühtegi muud viidet selle mehhanismi toimimisele. Ent liikmesriigile finantsabi andmine ei kuulu ilmselgelt rahapoliitika valdkonda.

58 Järgmiseks tuleb rõhutada, et nagu on kinnitatud ka Euroopa Ülemkogu 16. ja 17. detsembri 2010. aasta järeldustes, millele viidatakse otsuse 2011/199 põhjenduses 4, on stabiilsusmehhanism, mille asutamise näeb ette otsuse 2011/199 artikkel 1, liidu majandusliku juhtimise tugevdamiseks loodud uue regulatiivse raamistiku täiendav osa. See raamistik, mis koosneb Euroopa Parlamendi ja nõukogu erinevatest 16. novembril 2011 vastu võetud määrustest, st määrusest (EL) nr 1173/2011 eelarvejärelevalve tõhusa rakendamise kohta euroalal (ELT L 306, lk 1), nr 1174/2011 euroalal esineva ülemäärase makromajandusliku tasakaalustamatuse korrigeerimiseks võetavate täitemeetmete kohta (ELT L 306, lk 8), nr 1175/2011, millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 1466/97 eelarveseisundi järelevalve ning majanduspoliitika järelevalve ja kooskõlastamise tõhustamise kohta (ELT L 306, lk 12), nr 1176/2011 makromajandusliku tasakaalustamatuse ennetamise ja korrigeerimise kohta (ELT L 306, lk 25) ning nõukogu 8. novembri 2011. aasta määrusest (EL) nr 1177/2011, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 1467/97 ülemäärase eelarvepuudujäägi menetluse rakendamise kiirendamise ja selgitamise kohta (ELT L 306, lk 33), ja nõukogu 8. novembri 2011. aasta direktiivist 2011/85/EL liikmesriikide eelarveraamistiku nõuete kohta (ELT L 306, lk 41), kehtestab liikmesriikide majandus- ja eelarvepoliitika vahetuma kooskõlastamise ja järelevalve ning selle eesmärk on parandada makromajanduse stabiilsust ja riigi rahanduse jätkusuutlikkust.

59 Kuigi eelmises punktis viidatud regulatiivse raamistiku ja EL toimimise lepingu majanduspoliitikat käsitleva peatüki sätted, eeskätt ELTL artiklid 123 ja 125 on oma sisult ennetavad, kuna nende eesmärk on võimalikult ulatuslikult vähendada riigivõlakriiside ohtu, on stabiilsusmehhanismi loomise eesmärk ohjata finantskriise, mis võivad tekkida hoolimata nende ennetamiseks võetud meetmetest.

60 Võttes arvesse stabiilsusmehhanismi, mille asutamise näeb ette otsuse 2011/199 artikkel 1, eesmärke, nende eesmärkide saavutamiseks ette nähtud vahendeid ning vahetut seost selle mehhanismi ja EL toimimise lepingu majanduspoliitikat käsitlevate sätete ning liidu majandusliku juhtimise tugevdamiseks kehtestatud regulatiivse raamistiku sätete vahel, tuleb asuda seisukohale, et nimetatud mehhanismi loomine kuulub majanduspoliitika valdkonda.

61 Seda järeldust ei lükka ümber asjaolu, et EKP andis 17. märtsil 2011 arvamuse Euroopa Ülemkogu otsuse eelnõu kohta, millega muudetakse Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklit 136 seoses stabiilsusmehhanismiga liikmesriikide jaoks, mille rahaühik on euro (ELT C 140, lk 8). Nimelt, kuigi ELL artikli 48 lõike 6 teine lõik sätestab tõepoolest, et „Euroopa Ülemkogu teeb otsuse [institutsiooniliste muudatuste korral rahandusvaldkonnas] ühehäälselt [pärast konsulteerimist] […] [EKPga]", tuleneb otsuse 2011/199 põhjendusest 5 siiski sõnaselgelt, et Euroopa Ülemkogu konsulteeris EKPga omal algatusel, mitte talle nimetatud sättest tuleneva kohustuse tõttu.

62 Igal juhul ei mõjuta see, et EKPga otsuse 2011/199 eelnõu osas konsulteeriti, kavandatud stabiilsusmehhanismi olemust.

63 Seega ei mõjuta otsuse 2011/199 artikkel 1, mis ELTL artiklile 136 lõike 3 lisamisega näeb ette stabiilsusmehhanismi loomise, liidule ELTL artikli 3 lõike 1 punktis c antud ainupädevust nende liikmesriikide, mille rahaühik on euro, rahapoliitika valdkonnas.

64 Teiseks tuleb märkida seoses küsimusega, kas otsus 2011/199 mõjutab liidu pädevust liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimisel, et kuna ELTL artikli 2 lõikest 3 ja ELTL artikli 5 lõikest 1 tulenevalt piirdub liidu roll majanduspoliitika valdkonnas koordineerivate meetmete võtmisega, ei anna EL lepingu ega EL toimimise lepingu sätted liidule eripädevust asutada sellist stabiilsusmehhanismi, nagu näeb ette nimetatud otsus.

65 On tõsi, et ELTL artikli 122 lõige 2 annab liidule tõepoolest pädevuse anda sihtotstarbelist finantsabi liikmesriigile, kes on raskustes või kellel on tõsine oht sattuda suurtesse raskustesse, mida põhjustavad loodusõnnetused või temast olenematud erandlikud juhtumid. Sellegipoolest, nagu rõhutab Euroopa Ülemkogu otsuse 2011/199 põhjenduses 4, ei ole ELTL artikli 122 lõige 2 sobiv õiguslik alus niisuguse stabiilsusmehhanismi asutamiseks, nagu on ette nähtud selle otsusega. Nii käsitletava stabiilsusmehhanismi alalisus kui ka asjaolu, et selle tegevuste eesmärk on tagada finantsstabiilsus kogu euroalal, ei luba liidul kõnesoleval juhul tegutseda EL toimimise lepingu nimetatud sätte alusel.

66 Kuigi ka ELTL artikli 143 lõige 2 lubab liidul teatud tingimustel anda liikmesriigile vastastikust abi, hõlmab see säte üksnes liikmesriike, mille rahaühik ei ole euro.

67 Mis puudutab küsimust, kas liit võib ELTL artikli 352 alusel asutada otsuses 2011/199 ette nähtuga analoogse stabiilsusmehhanismi, siis piisab, kui märkida, et liit ei teostanud oma pädevust selle artikli alusel ja et igal juhul ei pane see säte liidule mingit tegutsemiskohustust (vt 31. märtsi 1971. aasta otsus kohtuasjas 22/70: komisjon *vs.* nõukogu, nn AETR kohtuotsus, EKL 1971, lk 263, punkt 95).

68 Seega, võttes arvesse ELL artikli 4 lõiget 1 ja ELL artikli 5 lõiget 2, on liikmesriigid, mille rahaühik on euro, pädevad sõlmima omavahel lepingu niisuguse stabiilsusmehhanismi asutamiseks nagu see, mille näeb ette otsuse 2011/199 artikkel 1 (vt selle kohta 30. juuni 1993. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-181/91 ja C-248/91: Euroopa Parlament *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 1993, lk I-3685, punkt 16;

2. märtsi 1994. aasta otsus kohtuasjas C-316/91: Euroopa Parlament *vs*. nõukogu, EKL 1994, lk I-625, punkt 26, ja 20. mai 2008. aasta otsus kohtuasjas C-91/05: komisjon *vs*. nõukogu, EKL 2008, lk I-3651, punkt 61).

69 Siiski ei või need liikmesriigid selles valdkonnas oma pädevuse teostamisel hoiduda liidu õiguse järgimisest (vt 15. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-55/00: Gottardo, EKL 2002, lk I-413, punkt 32). Rangete tingimustega, millele on finantsabi andmine allutatud vastavalt ELTL artikli 136 – säte, mida EL toimimise lepingu muutmine puudutab – lõikele 3, püütakse tagada, et mehhanism järgib oma tegevuses liidu õigust, sealhulgas meetmeid, mida liit on võtnud liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimisel.

70 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et otsus 2011/199 vastab ELL artikli 48 lõike 6 esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimustele, mille kohaselt võib lihtsustatud läbivaatamismenetluses muuta üksnes EL toimimise lepingu kolmandat osa.

b) Küsimus, kas EL toimimise lepingu muudatus suurendab aluslepingutega liidule antud pädevust

71 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib veel teada, kas otsus 2011/199 vastab ELL artikli 48 lõikes 6 sätestatud tingimusele, mille kohaselt ei või lihtsustatud läbivaatamismenetluses tehtud EL toimimise lepingu muudatus suurendada liidule antud pädevust.

72 Selles osas tuleb meenutada, et ELTL artikli 136 lõige 3, mille lisamise näeb ette otsuse 2011/199 artikkel 1, kinnitab liikmesriikide pädevust asutada stabiilsusmehhanism ja et selle eesmärk on – sätestades et mehhanismi alusel antakse mis tahes finantsabi rangetel tingimustel – muu hulgas tagada, et mehhanism järgib oma tegevuses liidu õigust.

73 Nimetatud muudatus ei anna liidule uusi pädevusi. Nimelt ei loo otsuses 2011/199 ette nähtud ELTL artikli 136 muudatus õiguslikku alust, mis annaks liidule õiguse teha toiminguid, mida tal ei olnud võimalik teha enne EL toimimise lepingu muudatuse jõustumist.

74 Ehkki ESML-is on nimetatud liidu institutsioone, täpsemalt komisjoni ja EKPd, ei mõjuta see mingil viisil otsuse 2011/199 kehtivust, kuna otsus näeb üksnes ette stabiilsusmehhanismi asutamise liikmesriikide poolt ega käsitle üldse liidu institutsioonide võimalikke ülesandeid selle raames.

75 Järelikult ei suurenda otsus 2011/199 liidule aluslepingutega antud pädevust.

76 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb esimesele küsimusele vastata, et selle küsimuse analüüsil ei ilmnenud ühtegi asjaolu, mis võiks mõjutada otsuse 2011/199 kehtivust.

B – *Teine küsimus*

77 Teine küsimus käsitleb ELL artiklite 2 ja 3, ELL artikli 4 lõike 3 ja ELL artikli 13 ning ELTL artikli 2 lõike 3, ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja lõike 2, ELTL artiklite 119–123 ja ELTL artiklite 125–127 ning tõhusa kohtuliku kaitse ja õiguskindluse üldpõhimõtete tõlgendamist. Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, kas nimetatud artiklite ja põhimõtetega on vastuolus see, kui liikmesriik, mille rahaühik on euro, sõlmib ja ratifitseerib niisuguse lepingu nagu ESML.

1. Euroopa Kohtu pädevus

78 Hispaania valitsus väidab, et kuna liit ei ole ESML-i osaline, ei ole Euroopa Kohus pädev selle lepingu sätteid eelotsusemenetluses tõlgendama (vt 30. septembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-132/09: komisjon *vs*. Belgia, EKL 2010, lk I-8695, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

79 Sellega seoses piisab, kui märkida, et teine eelotsuse küsimus käsitleb selle sõnastusest lähtudes erinevaid liidu õiguse sätteid, mitte ESML-i tõlgendamist.

80 Euroopa Kohus on pädev andma liikmesriigi kohtule kõik liidu õiguse tõlgendamist puudutavad asjaolud, mis võimaldavad sellel kohtul hinnata, kas ESML-i sätted on liidu õigusega kooskõlas (vt selle kohta 27. jaanuari 2011. aasta otsus kohtuasjas C-489/09: Vandoorne, EKL 2011, lk I-225, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

81 Seega on Euroopa Kohus pädev teist küsimust käsitlema.

2. Vastuvõetavus

82 Mõned Euroopa Kohtule oma seisukohad esitanud valitsused ja komisjon väidavad, et teine küsimus on osaliselt vastuvõetamatu, kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus ei ole välja toonud ühtegi asjaolu, mis kinnitaks, et selles küsimuses viidatud teatavate sätete ja põhimõtete tõlgendamine on tema menetluses oleva vaidluse lahendamisel asjassepuutuv.

83 Kõigepealt olgu meenutatud, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika järgi on ELTL artiklis 267 sätestatud menetlus Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute koostöö vahend, mille abil annab Euroopa Kohus liikmesriikide kohtutele liidu õiguse tõlgenduse, mis on vajalik nende menetluses olevate vaidluste lahendamiseks (vt eelkõige 16. juuli 1992. aasta otsus kohtuasjas C-83/91: Meilicke, EKL 1992, lk I-4871, punkt 22; 5. veebruari 2004. aasta otsus kohtuasjas C-380/01: Schneider, EKL 2004, lk I-1389, punkt 20, ja 13. jaanuari 2010. aasta määrus liidetud kohtuasjades C-292/09 ja C-293/09: Calestani ja Lunardi, punkt 18).

84 Euroopa Kohus on juba otsustanud, et vajadus anda siseriiklikule kohtule tarvilik liidu õiguse tõlgendus eeldab seda, et viimane selgitab kas või minimaalselt põhjuseid, mille alusel ta on valinud välja liidu õiguse sätted, mida ta palub tõlgendada (3. mai 2012. aasta määrus kohtuasjas C-185/12: Ciampaglia, punkt 5 ja seal viidatud kohtupraktika).

85 Lisaks tuleb selles osas rõhutada, et eelotsusetaotluses esitatud teave võimaldab mitte üksnes Euroopa Kohtul anda tarviliku vastuse, vaid annab ka liikmesriikide valitsustele ja teistele huvitatud isikutele võimaluse esitada Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 23 alusel oma seisukohad. Viimasel tuleb kontrollida, et see võimalus oleks tagatud, võttes arvesse, et viidatud sätte alusel toimetatakse huvitatud pooltele kätte üksnes eelotsusetaotlused (koos tõlkega iga liikmesriigi ametlikku keelde), mitte siseriikliku kohtuasja toimik, mille vajaduse korral esitab Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse esitanud kohus (23. märtsi 2012. aasta määrus kohtuasjas C-348/11: Thomson Sales Europe, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).

86 Käesolevas asjas– nagu märgivad Iirimaa, Slovakkia valitsus ja komisjon – ei sisalda eelotsusetaotlus ühtegi selgitust selle kohta, kuidas puutub ELL artiklite 2 ja 3 tõlgendamine vaidluse lahendamise seisukohast asjasse. Sama kehtib, nagu väidavad Saksamaa, Hispaania ja Prantsuse valitsus ning komisjon, ka õiguskindluse üldpõhimõtte tõlgendamise kohta.

87 Niisiis on teine küsimus vastuvõetamatu osas, milles see käsitleb ELL artiklite 2 ja 3 ning õiguskindluse üldpõhimõtte tõlgendamist.

88 Veel on Madalmaade valitsusel ja komisjonil kahtlusi ELTL artiklite 119-121 vahetu õigusmõju osas. Kuna need artiklid ei kehtesta liikmesriikidele selgeid ja tingimusteta kohustusi, millele üksikisikud saaksid siseriiklikus kohtus tugineda, on nimetatud küsimus nende artiklite tõlgendamist käsitlevas osas väidetavalt vastuvõetamatu. Iirimaa, kes on seisukohal, et ühelgi selles küsimuses käsitletaval sättel ei ole vahetut õigusmõju, väidab, et küsimus on tervikuna vastuvõetamatu.

89 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et viimane on pädev liidu õiguse sätteid eelotsusemenetluses tõlgendama sõltumata sellest, kas neil sätetel on vahetu õigusmõju või mitte (vt 16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-254/08: Futura Immobiliare jt, EKL 2009, lk I-6995, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

90 Lisaks tuleb märkida, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimuse eesmärk ei ole teha kindlaks, kas põhikohtuasja kaebaja õigus võib tuleneda vahetult EL lepingu ja EL toimimise lepingu kõnealustest sätetest. Euroopa Kohtult taotletav tõlgendus peab üksnes võimaldama nimetatud kohtul hinnata seda, kas ESML-i sätted on kooskõlas liidu õigusega.

91 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes on teine küsimus vastuvõetav osas, milles see käsitleb ELL artikli 4 lõike 3, ELL artikli 13, ELTL artikli 2 lõike 3, ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja lõike 2, ELTL artiklite 119–123 ja ELTL artiklite 125-127 ning tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte tõlgendamist.

3. Sisulised küsimused

92 Kõigepealt tuleb tõlgendada liidu ainupädevust käsitlevaid EL toimimise lepingu sätteid, st ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja ELTL artiklit 127, mis reguleerivad liidu rahapoliitikat, ja ELTL artikli 3 lõiget 2, mis puudutab liidu pädevust sõlmida rahvusvahelisi lepinguid, ning seejärel liidu majanduspoliitikat käsitlevaid sätteid ehk ELTL artikli 2 lõiget 3, ELTL artikleid 119–123, ELTL artikleid 125 ja 126 ning lõpuks ka ELL artikli 4 lõiget 3, ELL artiklit 13 ning tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet.

a) Liidu ainupädevust käsitlevate sätete tõlgendamine

i) ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c ja ELTL artikli 127 tõlgendamine

93 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, kas ESML-iga asutatud stabiilsusmehhanism kuulub rahapoliitika valdkonda ja seega liidu ainupädevusse. Nimelt tuleneb ESML artiklist 3, et lepingu eesmärk on toetada euro stabiilsust. See kohus viitab ka põhikohtuasja kaebaja väidetele, mille kohaselt finantsabi andmine liikmesriikidele, mille rahaühik on euro või nende liikmesriikide finantsasutuste rekapitaliseerimine ja selleks vajalikud laenud ESML-is sätestatud mahus suurendavad ringluses olevate eurode hulka. Liidu aluslepingud annavad EKP-le ainupädevuse reguleerida euroalal ringluses oleva raha hulka. Nimetatud lepingud ei luba seda, et muu organ täidaks neid ülesandeid ja tegutseks paralleelselt EKPga väljaspool liidu raamistikku. Lisaks mõjutaks ringluses oleva rahahulga suurendamine otseselt inflatsiooni. Järelikult võib ESM toimimisel olla otsene mõju hindade stabiilsusele euroalal, mis mõjutaks liidu rahapoliitika tuuma.

94 Nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 50, on liidu ELTL artikli 3 lõike 1 punkti c kohaselt ainupädevus nende liikmesriikide, mille rahaühik on euro, rahapoliitika valdkonnas. ELTL artikli 282 lõike 1 järgi teostab EKP koos euro kasutusele võtnud ja eurosüsteemi moodustavate liikmesriikide keskpankadega liidu rahapoliitikat. EKPS üldine eesmärk ja konkreetselt eurosüsteemi eesmärk on ELTL artikli 127 lõike 1 ning ELTL artikli 282 lõike 2 kohaselt säilitada hindade stabiilsus.

95 Siiski ei kuulu ESM-i tegevus EL toimimise lepingu nimetatud sätetes käsitletava rahapoliitika valdkonda.

96 Nimelt ei ole ESM-i eesmärk ESML artikli 3 ja artikli 12 lõike 1 kohaselt mitte säilitada hindade stabiilsust, vaid rahuldada nende ESM liikmete (liikmesriikide, mille rahaühik on euro) rahastamisvajadusi, kes on tõsistes rahalistes raskustes või kellel on oht sellistesse raskustesse sattuda, kui see on hädavajalik kogu euroala ja selle liikmesriikide finantsstabiilsuse tagamiseks. Sellel eesmärgil

tegutsedes ei ole ESM-il õigust kehtestada euroala baasintressimäärasid ega eurosid emiteerida, kuna ESM-i antavat finantsabi tuleb ELTL artikli 123 lõikes 1 sätestatust kinni pidades tervikuna rahastada sissemakstud kapitalist või finantsinstrumente välja andes, nagu näeb ette ESML artikkel 3.

97 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 56, ei lükka kõnealust väidet ümber see, et ESM-i tegevus võib mõjutada hindade stabiilsust. Nimelt, isegi kui eeldada, et ESM-i tegevus võib inflatsioonitaset mõjutada, on tegemist üksnes võetud majanduspoliitika meetmete kaudse mõjuga.

98 Eeltoodust tuleneb, et ELTL artikli 3 lõike 1 punktiga c ja ELTL artikliga 127 ei ole vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

ii) ELTL artikli 3 lõike 2 tõlgendamine

99 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kas ESML on rahvusvaheline leping, mille toimimine võib mõjutada majandus- ja rahapoliitikat käsitlevaid ühiseeskirju. Ta viitab siinkohal selle lepingu põhjendusele 1, mille kohaselt ESM hakkab täitma EFSF ja EFSM praeguseid ülesandeid.

100 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artikli 3 lõike 2 järgi kuulub liidu „ainupädevusse […] rahvusvahelise lepingu sõlmimine, kui […] selle sõlmimine võib mõjutada ühiseeskirju või muuta nende reguleerimisala".

101 Sellest järeldub ka, et liikmesriikidel on keelatud sõlmida omavahel lepingut, mis võib mõjutada ühiseeskirju või muuta nende reguleerimisala. Siiski tuleb märkida, et selles kontekstis esitatud väidetest ei nähtu, et sellisel lepingul nagu ESML-il oleks niisugune mõju.

102 Nimelt, kuna esiteks asutasid EFSFi liikmesriigid, mille rahaühik on euro, väljaspool liidu raamistikku, ei mõjuta see, kui ESM võtab endale nimetatud fondi ülesanded, liidu ühiseeskirju ega muuda nende reguleerimisala.

103 Teiseks, isegi kui ESML põhjendusest 1 tuleneb, et ESM hakkab muude funktsioonide hulgas täitma ülesandeid, mis siiani olid ajutiselt määratud EFSMile, mis asutati ELTL artikli 122 lõike 2 alusel, ei mõjuta ka see liidu ühiseeskirju ega muuda nende reguleerimisala.

104 Nimelt ei mõjuta ESM asutamine liidu pädevust anda ELTL artikli 122 lõike 2 alusel sihtotstarbelist finantsabi liikmesriigile, kes on raskustes või kellel on tõsine oht sattuda suurtesse raskustesse, mida põhjustavad loodusõnnetused või temast olenematud erandlikud juhtumid.

105 Kuna ka ELTL artikli 122 lõige 2 ega muu EL lepingu ja EL toimimise lepingu säte ei anna liidule eripädevust asutada selline stabiilsusmehhanism nagu ESM (vt käesoleva kohtuotsuse punktid 64–66), on liikmesriikidel õigus ELL artikli 4 lõike 1 ja ELL artikli 5 lõike 2 alusel selles valdkonnas tegutseda.

106 Niisiis ei ohusta see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad ja ratifitseerivad ESML-i, kuidagi nende eesmärkide saavutamist, mida taotletakse ELTL artikli 122 lõikega 2 või selle sätte alusel vastu võetud nõukogu 11. mai 2010. aasta määrusega (EL) nr 407/2010, millega luuakse Euroopa finantsstabiilsusmehhanism (ELT L 118, lk 1); samuti ei takista see liidul teostamast talle antud pädevust ühishuvide kaitsmisel (vt selle kohta 5. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-476/98: komisjon *vs.* Saksamaa, EKL 2002, lk I-9855, punkt 105).

107 Seega ei ole ELTL artikli 3 lõikega 2 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

b) EL toimimise lepingu erinevate majanduspoliitikat käsitlevate sätete tõlgendamine

i) ELTL artikli 2 lõike 3 ning ELTL artiklite 119–121 ja ELTL artikli 126 tõlgendamine

108 Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab põhikohtuasja kaebaja väidetele, et ESML muudab ja õõnestab põhjalikult majandus- ja rahaliitu reguleerivat õiguskorda, mis on vastuolus liidu õigusega. Tema sõnul tuleneb juba otsuse 2011/199 põhjendusest 2, et Euroopa Ülemkogu ise leidis, et alalise stabiilsusmehhanismi asutamiseks tuleb muuta EL toimimise lepingut. Lisaks annavad ELTL artikli 2 lõige 3 ning ELTL artiklid 119–121 ja ELTL artikkel 126 liidu institutsioonidele pädevuse koordineerida majanduspoliitikat. Veel soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas ESML sekkub Euroopa Liidu Nõukogu pädevusse esitada ELTL artikli 126 alusel soovitusi, ja eelkõige seda, kas ESML-is sätestatud „tingimused" on samaväärsed selles sättes ette nähtud soovitustega.

109 Selles osas olgu kõigepealt meenutatud, et käesoleva kohtuotsuse punkti 68 kohaselt on liikmesriigid pädevad sõlmima omavahel niisuguse stabiilsusmehhanismi asutamise lepingu nagu ESML, kui kohustused, mille lepinguosalistest liikmesriigid selle lepinguga võtavad, on kooskõlas liidu õigusega.

110 Veel tuleb märkida, et ESM eesmärk ei ole liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimine, vaid see kujutab endast rahastamismehhanismi. Vastavalt ESML artiklile 3 ja artikli 12 lõikele 1 on ESM-i eesmärk nimelt mobiliseerida vahendeid ja anda finantsstabiilsustoetust oma liikmetele, kes on tõsistes rahalistes raskustes või kellel on oht sellistesse raskustesse sattuda.

111 Kuigi ESML artikli 3, artikli 12 lõike 1 ja artikli 13 lõike 3 esimese lõigu kohaselt antakse liikmesriigile, kes on ESM liige, finantsabi tõepoolest rangetel tingimustel, mis on kohandatud valitud finantsabi andmise vahendile ja mis võivad hõlmata makromajanduslikku kohandamisprogrammi, ei ole nende tingimuste näol siiski tegemist liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimise vahendiga, vaid nende eesmärk on tagada, et ESM tegevus on kooskõlas eeskätt ELTL artikliga 125 ja liidu koordineerimismeetmetega.

112 Nimelt sätestab ESML artikli 13 lõike 3 teine lõik sõnaselgelt, et stabiilsustoetuse andmise tingimused peavad olema „täielikult kooskõlas [EL] toimimise lepinguga ette nähtud majanduspoliitika koordineerimise meetmetega". Lisaks tuleneb selle artikli lõikest 4, et komisjon kontrollib enne, kui ta kirjutab alla vastastikuse mõistmise memorandumile, millega määratakse kindlaks stabiilsustoestusega seotud tingimused, et kehtestatud tingimused on täielikult kooskõlas majanduspoliitika koordineerimise meetmetega.

113 Lisaks ei mõjuta ESML nõukogu pädevust esitada ELTL artikli 126 lõigete 7 ja 8 alusel soovitusi liikmesriigile, kellel on tekkinud ülemäärane eelarvepuudujääk. Nimelt, esiteks ei ole ESM ülesanne selliseid soovitusi esitada. Teiseks sätestavad ESML artikli 13 lõike 3 teine lõik ja lõige 4, et finantsabi saavale ESM liikmele kehtestatud tingimused peavad olema kooskõlas kõigi soovitustega, mida nõukogu võib EL toimimise lepingu eespool viidatud sätete alusel esitada.

114 Järelikult ei ole ELTL artikli 2 lõikega 3 ning ELTL artiklitega 119–121 ja ELTL artikliga 126 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

ii) ELTL artikli 122 tõlgendamine

115 Kõigepealt tuleb meenutada, et ELTL artikli 122 lõike 1 kohaselt võib nõukogu liikmesriikide vahelises solidaarsuse vaimus kehtestada majanduslikule olukorrale vastavad meetmed, eriti kui tekib tõsiseid raskusi teatud toodetega varustamisel, eelkõige energeetika valdkonnas.

116 Kuna ELTL artikli 122 lõige 1 ei ole sobiv õiguslik alus, millest lähtudes võiks liit anda finantsabi liikmesriigile, kes on tõsistes rahalistes raskustes või kellel on oht sellistesse raskustesse sattuda, ei sekku niisuguse stabiilsusmehhanismi asutamine nagu ESM pädevusse, mille nimetatud säte nõukogule annab.

117 Mis puudutab järgmiseks ELTL artikli 122 lõiget 2, siis soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, selleks et hinnata, kas ESM sekkub nõukogule kõnealuse sättega antud pädevusse, kas nimetatud sättes on ammendavalt loetletud erakorralised asjaolud, mille korral võib liikmesriikidele finantsabi anda ja kas see artikkel lubab finantsabi anda üksnes liidu institutsioonidel.

118 Siinkohal tuleb meenutada, et ELTL artikkel 122 käsitleb ainult liidu, mitte liikmesriikide antavat finantsabi. Selle artikli lõike 2 kohaselt võib nõukogu anda teatud tingimustel finantsabi liikmesriigile, kes on raskustes või kellel on tõsine oht sattuda suurtesse raskustesse, mida põhjustavad loodusõnnetused või temast olenematud erandlikud juhtumid.

119 Sellise stabiilsusmehhanismi asutamine nagu ESM ei mõjuta EL toimimise lepingu kõnesoleva sättega liidule antud pädevuse teostamist.

120 Lisaks ei viita miski ELTL artiklis 122 sellele, et ainult liit on pädev liikmesriigile finantsabi andma.

121 Järelikult on liikmesriikidel vabadus asutada selline stabiilsusmehhanism nagu ESM, kuid seda siiski tingimusel, et selle mehhanismi toimimisel järgitakse liidu õigust ja eeskätt meetmeid, mida liit on võtnud liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimisel (vt käesoleva kohtuotsuse punktid 68 ja 69). Nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 111–113, on ESML artikli 13 lõike 3 teise lõigu ja lõike 4 eesmärk tagada, et kogu ESM antav finantsabi on nimetatud koordineerimismeetmetega kooskõlas.

122 Seega ei ole ELTL artikliga 122 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

iii) ELTL artikli 123 tõlgendamine

123 Olgu meenutatud, et ELTL artikli 123 kohaselt on keelatud EKP ja liikmesriikide keskpankade arvelduslaenud või muud tüüpi laenuvõimalused liidu ja liikmesriikide avaliku võimu organitele või avalik-õiguslikele isikutele, samuti on keelatud osta neilt otse võlakohustusi.

124 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, kas niisuguse lepingu nagu ESML sõlmimise ja ratifitseerimisega ei püüa liikmesriigid, mille rahaühik on euro, eirata ELTL artiklis 123 sätestatud keeldu. Nimelt ei või viimased vahetult ega enda poolt loodud või tunnustatud organite kaudu liidu õigusest kõrvale kalduda ega sellist kõrvale kaldumist lubada.

125 Sellega seoses tuleb märkida, et ELTL artikkel 123 on adresseeritud konkreetselt EKP-le ja liikmesriikide keskpankadele. Liikmesriigi või mitme liikmesriigi poolt teisele liikmesriigile finantsabi andmine ei kuulu seega nimetatud keelu kohaldamisalasse.

126 ESML artiklist 3, artikli 12 lõikest 1 ja artiklist 13 tuleneb, et selle mehhanismi liikmele annab finantsabi ESM, kui nendes sätetes kehtestatud tingimused on täidetud. Seega isegi juhul, kui liikmesriigid tegutsevad ESM vahendusel, ei kaldu nad kõrvale ELTL artiklis 123 kehtestatud keelust, kuna see keeld neid ei puuduta.

127 Lisaks ei anna miski alust arvata, et ESM liikmete poolt sinna makstud rahalised vahendid võivad olla pärit ELTL artikli 123 lõikes 1 keelatud rahastamisvahenditest.

128 Seega ei ole ELTL artikliga 123 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

iv) ELTL artikli 125 tõlgendamine

129 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kas selline leping nagu ESML rikub ELTL artiklis 125 sätestatud „majanduslikku väljaaitamist keelustavat" klauslit.

130 Kõigepealt tuleb märkida, et ELTL artikli 125 sõnastusest, mille kohaselt ei liit ega liikmesriik „ei kanna vastutust" ega „võta enda peale" liikmesriikide kohustusi, tuleneb, et selle artikli eesmärk ei ole keelata liidul ega liikmesriikidel anda teisele liikmesriigile mis tahes vormis finantsabi.

131 Niisugust ELTL artikli 125 tõlgendust kinnitavad muud EL toimimise lepingu majanduspoliitikat käsitleva peatüki sätted, eeskätt ELTL artiklid 122 ja 123. Esiteks näeb ELTL artikli 122 lõige 2 ette, et liit võib anda finantsabi liikmesriigile, kes on raskustes või kellel on tõsine oht sattuda suurtesse raskustesse, mida põhjustavad loodusõnnetused või temast olenematud erandlikud juhtumid. Kui ELTL artikkel 125 keelaks liidul või liikmesriikidel teisele liikmesriigile igasuguse finantsabi andmise, oleks ELTL artikkel 122 pidanud täpsustama, et see kehtestab erandi ELTL artiklist 125.

132 Teiseks on ELTL artikkel 123, mis keelab EKP ja liikmesriikide keskpankade „arvelduslaenud või mingit muud tüüpi laenuvõimalused", sõnastatud rangemalt kui ELTL artiklis 125 sätestatud „majanduslikku väljaaitamist keelustav" klausel. Viimati nimetatud artikli teistsugune sõnastus kinnitab, et selles artiklis sätestatud keelu eesmärk ei ole keelata igasuguse finantsabi andmist liikmesriikidele.

133 Niisiis tuleb selleks, et teha kindlaks finantsabi vormid, mis on kooskõlas ELTL artikliga 125, analüüsida selle artikliga taotletavat eesmärki.

134 Selleks tuleb meenutada, et ELTL artiklis 125 ette nähtud keeld sätestati esmakordselt EÜ asutamislepingusse Maastrichti lepinguga lisatud artiklis 104b (hiljem EÜ artikkel 103).

135 Viimati nimetatud lepingu ettevalmistavatest materjalidest nähtub, et ELTL artikli 125 eesmärk on tagada, et liikmesriigid järgiksid usaldusväärset eelarvepoliitikat (vt majandus- ja rahaliidu loomise eesmärgil Euroopa Majandusühenduse asutamislepingu muutmist käsitleva lepingu eelnõu, *Bulletin des Communautés européennes*, lisa 2/91, lk 22 ja 52). Nimelt tagab ELTL artiklis 125 sätestatud keeld, et liikmesriigid on kohustatud laenu võtmisel järgima turuloogikat, mis peaks neid innustama eelarvedistsipliini säilitama. Sellise distsipliini säilitamine aitab kaasa liidu tasandi kõrgema eesmärgi saavutamisele ehk rahaliidu finantsstabiilsuse säilitamisele.

136 Seda ELTL artikliga 125 taotletavat eesmärki silmas pidades tuleb asuda seisukohale, et nimetatud säte keelab liidul ja liikmesriikidel anda finantsabi, mis vähendab seda abi saava liikmesriigi valmidust teostada usaldusväärset eelarvepoliitikat. Nagu tuleneb Euroopa Ülemkogu otsuse eelnõu kohta, millega muudetakse Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklit 136 seoses stabiilsusmehhanismiga liikmesriikide jaoks, mille rahaühik on euro, esitatud Euroopa Keskpanga arvamuse punktist 5, on finantsabi käivitamine sellise stabiilsusmehhanismi alusel nagu ESM vastavuses ELTL artikliga 125 üksnes siis, kui see on kogu euroala finantsstabiilsuse tagamiseks möödapääsmatu ja on allutatud rangetele tingimustele.

137 Seevastu ei keela ELTL artikkel 125 ühel või mitmel liikmesriigil anda finantsabi liikmesriigile, kes jääb oma võlausaldajate ees ise oma kohustuste eest vastutama, eeldusel et asjaomase finantsabiga seotud tingimused innustavad seda viimast liikmesriiki usaldusväärset eelarvepoliitikat rakendama.

138 Seoses ESML-iga tuleb esiteks märkida, et stabiilsustoetuse vahenditest, mida ESM võib nimetatud lepingu artiklite 14–18 kohaselt kasutada, nähtub, et ESM ei vastuta finantsabi saava liikmesriigi laenukohustuste eest. Viimane jääb oma võlausaldajate ees ise oma finantskohustuste eest vastutama.

139 Nimelt ei tähenda ESM liikmele finantsabi andmine krediidiliini vormis ESML artikli 14 alusel või laenu vormis selle lepingu artiklite 15 ja 16 alusel, et ESM võtab finantsabi saava liikmesriigi võlakohustuse enda kanda. Vastupidi, sellise finantsabi tagajärjel tekib viimasel, kes jätkuvalt vastutab võlausaldajate ees oma olemasolevate võlakohustuste eest ise, lisaks võlg ESM ees. Selles osas olgu märgitud, et ESML artikli 13 lõike 6 kohaselt peab abi saanud liikmesriik kogu nimetatud lepingu artiklite 14–16 alusel antud finantsabi ESM-ile tagasi maksma ja et nimetatud lepingu artikli 20 lõike 1 kohaselt lisatakse tagasimakstavale summale asjakohane marginaal.

140 Mis puudutab ESML artiklites 17 ja 18 sätestatud toetusvahendeid, siis tuleb esiteks märkida, et ESM-i poolt oma liikme võlakirjade ostmine esmasturul on võrdsustatav laenu andmisega. Eelmises punktis esitatud põhjustel ei võta ESM neid võlakirju ostes abi saava liikmeriigi võlakohustusi enda kanda.

141 Teiseks, mis puudutab ESM-i liikme võlakirjade ostmist järelturul, siis tuleb nentida, et ka selles olukorras vastutab asjaomase võlakohustuse eest üksnes võlakirjad emiteerinud liikmesriik. Asjaolu, et ESM, tegutsedes sellel turul oma liikme emiteeritud võlakirjade ostjana, maksab võlakirjade hinna nende võlakirjade omanikule, kes on võlakirjade emiteerijast ESM liikme võlausaldaja, ei tähenda, et ESM võtab enda peale kõnealuse ESM liikme kohustuse selle võlausaldaja ees. Nimelt võib see hind olla märkimisväärselt erinev nende nõuete väärtusest, mida võlakiri sisaldab, kuna see sõltub pakkumise ja nõudluse seaduspärasustest asjaomase ESM liikme emiteeritud võlakirjade järelturul.

142 Teiseks ei sätesta ESML, et stabiilsustoetust antakse niipea, kui liikmeriigil, mille rahaühik on euro, tekib raskusi turul rahastamise leidmisega. Nimelt sätestavad selle lepingu artikkel 3 ja artikli 12 lõige 1, et stabiilsustoetust antakse ESM-i liikmetele, kes on tõsistes rahalistes raskustes või kellel on oht sellistesse raskustesse sattuda, üksnes siis, kui see on hädavajalik kogu euroala ja selle liikmesriikide finantsstabiilsuse tagamiseks ja et seda abi antakse rangetel tingimustel, mis on asjakohased asjaomase finantsabi andmise vahendi puhul.

143 Käesoleva kohtuotsuse punktidest 111 ja 121 tuleneb, et nende rangete tingimuste eesmärk, millele on allutatud mis tahes stabiilsustoetuse andmine ESM poolt, on tagada, et ESM ja abi saavad liikmesriigid järgiksid eeskätt meetmeid, mida liit on võtnud liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimiseks ja mille eesmärk omakorda on tagada, et liikmesriigid teostaksid usaldusväärset eelarvepoliitikat.

144 Kolmandaks viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus põhikohtuasja kaebaja väitele, mille kohaselt on ESML artikli 25 lõikes 2 sätestatud kapitali sissemakseid käsitlevad eeskirjad vastuolus ELTL artikliga 125, kuna neist eeskirjadest tuleneb, et ESM-i liikmed vastutavad võlgnikust liikme võlakohustuse eest.

145 Selles osas tuleb meenutada, et ESML artikli 25 lõige 2 sätestab, et kui ESM-i liikmeks olev liikmesriik ei suuda teha nõutavat sissemakset, suurendatakse kõigi ESM liikmete puhul sissenõutavat kapitali mahtu. See säte näeb siiski ette, et ESM-ile võlgu olev liikmeriik on jätkuvalt kohustatud sisse maksma oma osa kapitalist. Seega ei vastuta teised ESM-i liikmed võlgnikust liikme võlakohustuste eest.

146 Niisiis ei kanna selline stabiilsusmehhanism nagu ESM ja selle osalistest liikmesriigid vastutust stabiilsustoetust saava liikmesriigi kohustuste eest ega võta neid kohustusi enda peale ELTL artikli 125 tähenduses.

147 Järelikult ei ole ELTL artikliga 125 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

c) ELL artikli 4 lõike 3 tõlgendamine

148 ELL artikli 4 lõikes 3 sätestatud lojaalse koostöö põhimõtte kohaselt hoiduvad liikmeriigid eeskätt kõigist meetmetest, mis võiksid ohustada liidu eesmärkide saavutamist.

149 Eelotsustetaotluse esitanud kohus viitab põhikohtuasja kaebaja väidetele, mille kohaselt on ESM asutamine vastuolus EL toimimise lepingu majandus- ja rahapoliitikat käsitlevate sätetega ning seega ka ELL artikli 4 lõikes 3 sätestatud lojaalse koostöö põhimõttega.

150 Selliste väidetega ei saa nõustuda.

151 Nimelt tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 93–98 ja 108–147, et sellise stabiilsusmehhanismi nagu ESM asutamine ei riiva EL toimimise lepingu majandus- ja rahapoliitikat käsitlevaid sätteid. Lisaks, nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 111–113, on ESML-is sätted, mis tagavad, et oma tegevuses järgib ESM liidu õigust.

152 Järelikult ei ole ELL artikli 4 lõikega 3 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

d) ELL artikli 13 tõlgendamine

153 ELL artikli 13 lõige 2 sätestab, et iga institutsioon tegutseb talle aluslepingutega antud volituste piires ning vastavalt nendes sätestatud korrale, tingimustele ja eesmärkidele.

154 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kas komisjonile, EKP-le ja Euroopa Kohtule ESML-iga uute ülesannete andmine on kooskõlas nende volitustega, nii nagu need on aluslepingutes määratletud. Eraldi tuleb analüüsida rolli, mille ESML omistab ühelt poolt komisjonile ja EKP-le ning teiselt poolt Euroopa Kohtule.

i) Komisjonile ja EKP-le omistatud roll

155 ESML näeb komisjonile ja EKP-le ette erinevad ülesanded.

156 Komisjoni ülesannete hulka kuulub stabiilsustoetuse taotluste hindamine (artikli 13 lõige 1), nende taotluste kiireloomulisuse hindamine (artikli 4 lõige 4), läbirääkimiste pidamine vastastikuse mõistmise memorandumi sõlmimiseks, millega määratakse kindlaks finantsabiga seotud tingimused (artikli 13 lõige 3), finantsabiga seotud tingimuste täitmise kontrollimine (artikli 13 lõige 7), juhatajate nõukogu ja direktorite nõukogu koosolekutel vaatlejana osalemine (artikli 5 lõige 3 ja artikli 6 lõige 2).

157 EKP ülesannete hulka kuulub stabiilsustoetuse taotluste kiireloomulisuse hindamine (artikli 4 lõige 4), juhatajate nõukogu ja direktorite nõukogu koosolekutel vaatlejana osalemine (artikli 5 lõige 3 ja artikli 6 lõige 2) ning koostöös komisjoniga stabiilsustoetuse taotluste hindamine (artikli 13 lõige 1), läbirääkimiste pidamine vastastikuse mõistmise memorandumi sõlmimiseks (artikli 13 lõige 3) ja finantsabiga seotud tingimuste täitmise kontrollimine (artikli 13 lõige 7).

158 Selles osas tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt on liikmesriikidel õigus anda institutsioonidele valdkondades, mis ei kuulu liidu ainupädevusse, väljaspool liidu raamistikku selliseid ülesandeid nagu liikmesriikide ühistegevuse koordineerimine või finantsabi haldamine (vt eespool viidatud kohtuotsused Euroopa Parlament *vs.* nõukogu ja komisjon, punktid 16, 20 ja 22, ning Euroopa Parlament *vs.* nõukogu, punktid 26, 34 ja 41), tingimusel et need ülesanded ei moonuta institutsioonidele EL lepinguga ja EL toimimise lepinguga antud volitusi (vt eelkõige 10. aprilli 1992. aasta arvamus 1/92, EKL 1992, lk I-2821, punktid 32 ja 41; 18. aprilli 2002. aasta arvamus 1/00, EKL 2002, lk I-3493, punkt 20, ja 8. märtsi 2011. aasta arvamus 1/09, EKL 2010, lk I-2099, punkt 75).

159 ESML-iga komisjonile ja EKP-le antud ülesanded kuuluvad eelmises punktis loetletud ülesannete hulka.

160 Esiteks kuulub ESM-i tegevus majanduspoliitika valdkonda. Liidul ei ole selles valdkonnas ainupädevust.

161 Teiseks ei tulene ESML-i raames komisjonile ja EKP-le antud ülesannetest, hoolimata sellest, kui olulised need on, iseenesest mingit otsustusõigust. Lisaks on nende kahe institutsiooni tegevus selle lepingu raames siduv üksnes ESM-ile.

162 Kolmandaks ei moonuta komisjonile ja EKP-le antud ülesanded neile institutsioonidele EL lepinguga ja EL toimimise lepinguga antud volitusi.

163 Nimelt, mis puudutab komisjoni, siis on ELL artikli 17 lõikes 1 öeldud, et komisjon „edendab liidu üldisi huve" ja „teostab järelevalvet liidu õiguse kohaldamise üle".

164 Ent olgu meenutatud, et ESML-i eesmärk on tagada kogu euroala finantsstabiilsus. ESML-is osaledes edendab komisjon liidu üldisi huve. Lisaks võimaldavad ESML-iga komisjonile antud ülesanded, nagu näevad ette selle lepingu artikli 13 lõiked 3 ja 4, tal kontrollida, et ESM-i sõlmitud vastastikuse mõistmise memorandumid oleks kooskõlas liidu õigusega.

165 Mis puudutab EKP-le ESML-iga antud ülesandeid, siis on need vastavuses erinevate ülesannetega, mille EL toimimise leping ja EKPS põhikiri sellele institutsioonile on ette näinud. Nimelt toetab EKP talle ESML-iga antud ülesandeid täites liidu üldist majanduspoliitikat vastavalt ELTL artikli 282 lõikele 2. Lisaks tuleneb EKPS põhikirja artikli 6 lõikest 2, et EKP võib osaleda rahvusvahelistes rahaasutustes. Selle põhikirja artikkel 23 kinnitab, et EKP võib „luua suhteid […] rahvusvaheliste organisatsioonidega".

166 Siinkohal ei saa nõustuda väidetega, et kuna eespool viidatud kohtuotsused Euroopa Parlament *vs.* nõukogu ja komisjon ning Euroopa Parlament *vs.* nõukogu tehti enne aluslepingutele tõhustatud koostööd käsitlevate sätete lisamist, siis oleksid liikmesriigid, mille rahaühik on euro, pidanud omavahel sisse seadma tõhustatud koostöö, selleks, et kasutada ESM-i raames liidu institutsioone.

167 Nimelt tuleneb ELL artikli 20 lõikest 1, et tõhustatud koostöö võib sisse seada üksnes siis, kui liit ise on pädev selle koostööga hõlmatud valdkonnas tegutsema.

168 Käesoleva kohtuotsuse punktidest 64–66 tuleneb, et liidu aluseks olevate lepingute sätted ei anna viimasele eripädevust asutada selline alaline stabiilsusmehhanism nagu ESM.

169 Neil asjaoludel ei ole ELL artikliga 20 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

ii) Euroopa Kohtule omistatud roll

170 Tuleb meenutada, et ESML artikli 37 lõike 2 kohaselt lahendab juhatajate nõukogu kõik vaidlused, mis tekivad ESM-i ja ESM-i liikme vahel või liikmete vahel lepingu tõlgendamise või kohaldamise üle, sealhulgas kõik vaidlused selle üle, kas ESM-i vastuvõetud otsused on nimetatud lepinguga kooskõlas. Selle artikli lõige 3 sätestab, et kui ESM-i liige lõikes 2 nimetatud otsuse vaidlustab, esitatakse vaidlus Euroopa Kohtule.

171 Selles osas tuleb esiteks märkida, et ESML põhjenduse 16 kohaselt põhineb Euroopa Kohtu pädevus, mida tal tuleb ESML artikli 37 lõike 3 kohaselt teostada, vahetult ELTL artiklil 273. Selle artikli järgi kuulub Euroopa Kohtu pädevusse iga aluslepingute objekti käsitlev liikmesriikidevaheline vaidlus, kui see antakse Euroopa Kohtusse poolte erikokkuleppe alusel.

172 Teiseks on tõsi, et kuigi ELTL artikkel 273 seab Euroopa Kohtu pädevuse tõepoolest sõltuvusse erikokkuleppe olemasolust, ei takista miski, võttes arvesse nimetatud sätte eesmärki, et niisugune kokkulepe sõlmitakse eelnevalt ette kindlaks määratud vaidluste kategooria ja seda sellise klausli alusel nagu ESML artikli 37 lõige 3.

173 Kolmandaks on Euroopa Kohtu pädevusse antud vaidlused seotud aluslepingute objektiga ELTL artikli 273 tähenduses.

174 Selles osas tuleb märkida, et vaidlus ESML-i tõlgendamise või kohaldamise üle võib puudutada ka liidu õiguse sätete tõlgendamist või kohaldamist. Nimelt näeb selle lepingu artikli 13 lõige 3 ette, et vastastikuse mõistmise memorandum, mille üle stabiilsustoetust taotleva liikmesriigiga läbirääkimisi peetakse, peab olema täielikult kooskõlas liidu õigusega ja eeskätt meetmetega, mida liit on võtnud liikmesriikide majanduspoliitika koordineerimiseks. Seega on tingimused, millele on allutatud liikmesriigile niisuguse toetuse andmine, vähemalt osaliselt määratletud liidu õigusega.

175 Neljandaks on tõsi, et Euroopa Kohtul on ELTL artikli 273 kohaselt pädevus tingimusel, et tema menetluses oleva vaidluse pooled on üksnes liikmesriigid. Sellegipoolest võib vaidlust, mille osapool on ESM, pidada liikmesriikidevaheliseks vaidluseks ELTL artikli 273 tähenduses, kuna ESM koosneb ainult liikmesriikidest.

176 Järelikult vastab ESML artikli 37 lõikega 3 Euroopa Kohtule selle lepingu sätete tõlgendamise ja kohaldamise pädevuse andmine ELTL artiklis 273 sätestatud tingimustele.

177 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes ei ole ELL artikliga 13 vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

e) Tõhusa kohtuliku kaitse üldpõhimõtte tõlgendamine

178 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib põhikohtuasja kaebaja väitele viidates, et ESM asutamine väljaspool liidu õiguskorda võib kaasa tuua selle, et ESM jääb harta kohaldamisalast välja. Ta soovib teada, kas ESM-i asutamine riivab seetõttu harta artiklit 47, mis tagab kõigile isikutele tõhusa kohtuliku kaitse.

179 Selles osas tuleb meenutada, et harta artikli 51 lõike 1 kohaselt on selle sätted liikmesriikidele ette nähtud üksnes liidu õiguse kohaldamise korral. Selle artikli lõige 2 sätestab, et harta ei laienda liidu õiguse reguleerimisala kaugemale senisest pädevusest, ei lisa liidule uusi pädevusvaldkondi ja ülesandeid ega muuda aluslepingute teistes osades määratletud pädevust ja ülesandeid. Seega peab Euroopa Kohus liidu õigust harta valguses tõlgendama liidule antud pädevuse piirides (vt 5. oktoobri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-400/10 PPU: McB., EKL 2010, lk I-8965, punkt 51, ja 15. novembri 2011. aasta otsus kohtuasjas C-256/11: Dereci jt, EKL 2011, lk I-11315, punkt 71).

180 Samas tuleb märkida, et liikmesriigid ei kohalda liidu õigust harta artikli 51 lõike 1 tähenduses, kui nad asutavad sellise stabiilsusmehhanismi nagu ESM, mille asutamiseks – nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 105 – EL leping ja EL toimimise leping liidule eripädevust ei anna.

181 Eeltoodust tuleneb, et tõhusa kohtuliku kaitse üldpõhimõttega ei ole vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui viimased nimetatud lepingu ratifitseerivad.

182 Neil asjaoludel tuleb teisele küsimusele vastata, et ELL artikli 4 lõikega 3, ELL artikliga 13, ELTL artikli 2 lõikega 3, ELTL artikli 3 lõike 1 punktiga c ja lõikega 2 ning ELTL artiklitega 119–123 ja ELTL artiklitega 125–127 ning tõhusa kohtuliku kaitse üldpõhimõttega ei ole vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu ESML, ega see, kui need liikmesriigid nimetatud lepingu ratifitseerivad.

C – Kolmas küsimus

183 Selle küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas liikmesriigid võivad sõlmida ja ratifitseerida ESML-i enne otsuse 2011/199 jõustumist.

184 Selles osas tuleb meenutada, et ELTL artikli 136 muutmine otsuse 2011/199 artikliga 1 kinnitab liikmesriikide vastava pädevuse olemasolu (vt käesoleva otsuse punktid 68, 72 ja 109). Seega ei anna see otsus liikmesriikidele uusi pädevusi.

185 Niisiis tuleb kolmandale küsimusele vastata, et liikmesriikide õigus ESML sõlmida ja ratifitseerida ei sõltu sellest, kas otsus 2011/199 on jõustunud.

IV – Kohtukulud

186 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seiskohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (täiskogu) otsustab:

1. **Esimese küsimuse analüüsil ei ilmnenud ühtegi asjaolu, mis võiks mõjutada Euroopa Ülemkogu 25. märtsi 2011. aasta otsuse 2011/199/EL, millega muudetakse Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklit 136 seoses stabiilsusmehhanismiga liikmesriikide jaoks, mille rahaühik on euro, kehtivust.**

2. **ELL artikli 4 lõikega 3, ELL artikliga 13, ELTL artikli 2 lõikega 3, ELTL artikli 3 lõike 1 punktiga c ja lõikega 2 ning ELTL artiklitega 119–123 ja ELTL artiklitega 125–127 ning tõhusa kohtuliku kaitse üldpõhimõttega ei ole vastuolus see, kui liikmesriigid, mille rahaühik on euro, sõlmivad niisuguse lepingu nagu Belgia Kuningriigi, Saksamaa Liitvabariigi, Eesti Vabariigi, Iirimaa, Kreeka Vabariigi, Hispaania Kuningriigi, Prantsuse Vabariigi, Itaalia Vabariigi, Küprose Vabariigi, Luksemburgi Suurhertsogiriigi, Malta, Madalmaade Kuningriigi, Austria Vabariigi, Portugali Vabariigi, Sloveenia Vabariigi, Slovaki Vabariigi ja Soome Vabariigi vahel Brüsselis 2. veebruaril 2012 sõlmitud Euroopa stabiilsusmehhanismi asutamisleping, ega see, kui need liikmesriigid nimetatud lepingu ratifitseerivad.**

3. **Liikmesriikide õigus ESML sõlmida ja ratifitseerida ei sõltu sellest, kas otsus 2011/199 on jõustunud.**

Allkirjad